

Helga Zepp-LaRouche: For store til at sætte i fængsel? Grækenland bliver bankernes Nemesis!

22. feb. 2015 – Den meget forskellige fortolkning af det kompromis, der fredag i sidste uge blev indgået mellem Eurogruppens finansministre og den græske finansminister Yanis Varoufakis, antyder, at konflikten inden for kort tid vil vende tilbage for fuld styrke. Alt imens versionen i Eurogruppens offentlige erklæring hævder, at Grækenland har forpligtet sig til fortsat at holde sig til nedskæringsprogrammet og ikke indføre nye forholdsregler uden forudgående aftale med »institutionerne« – et nyt navn for Trojkaen – så skriver Syriza-avisen *I Avgi*: »En ny æra er begyndt – uden Memorandum, og uden Trojka. Nu har regeringen fire måneder til at udarbejde en ny aftale.« Det er altså muligt, at aftalen allerede sprænges på mandag, når Athen fremlægger sine ændringsforslag i Bruxelles. For på trods af den tvungne situation, som den nye, græske regering befinder sig i – de har trods alt ansvaret for en nødlidende befolkning – støder to fundamentalt forskellige, inkongruente geometrier her sammen. Som man kan læse i artiklen [»Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse«](#), så har Grækenland overhovedet ingen legitim gæld til de europæiske institutioner. Diverse storbanker og hedgefonde manipulerer med deres spekulation miljøet for betingelserne for gældens tilbagebetaling, som Grækenland må opfylde, til skade for landet, og af de såkaldte redningspakkers penge forblev kun 3 % i Grækenland, mens resten strømmede tilbage til de europæiske banker.

I stedet for en plan for tilbagebetaling burde man indlede en grundig undersøgelse af, hvordan det er kommet til den

nuværende situation, begyndende med Goldman Sachs' rolle i den »kreative bogføring« med anvendelse af swaps – en metode, som den franske avis *Le Monde* har betegnet som »regnskabsforfalskning«, og som førte til, at Grækenland blev optaget i Eurozonen.

I denne forbindelse vil den daværende chef for den græske centralbank, Lucas Papademos, være interessant, da han med sikkerhed var vidende om Goldman Sachs' Swap-forretninger, ved hjælp af hvilke Grækenlands gældssituation blev forskønnet. Og da hr. Papademos i 2002 blev belønnet med posten som vicepræsident for Den europæiske Centralbank, efter sin post som den græske centralbanks chef, må man antage, at man i Frankfurt og Bruxelles vidste nøje besked med, hvordan det gik til, at Grækenland blev optaget i Eurozonen. Så meget for beskyldningen om, at Grækenland sneg sig til en optagelse.

Men det kan også betale sig at kaste et nærmere blik på den for tiden stærkt fremmanede sætning, »*pacta sunt servanda*« (aftaler skal overholdes). For, når 97 % af de såkaldte redningspakker er strømmet tilbage til bankerne, hvilken aftalepartner er det så egentlig, vi taler om?

Lad os genkalde os et par ting. Der var LIBOR- og EURIBOR-skandalen, hvor henved 30 storbanker gennem at manipulere med rentesatsen gennem et kvart århundrede bedrog deres kunder for et trecifret milliardbeløb; flere banker blev snuppet, da de bevidst solgte giftige værdipapirer til deres kunder; der er konstant tilfælde med pengehvidvaskning af stort set enhver tænkelig kriminel aktivitet, lige fra narkohandel, våbenhandel, diamanthandel og til finansiering af terrorisme; så var der også Madoff-svindelen, og nu selvfølgelig atter sagaen om HSBC. I øjeblikket efterforsker man denne bank, som tidligere var finanshus for Det britiske Imperiums opiumskrig mod Kina, i Schweiz, Argentina, Indien, Storbritannien og USA, for en lang række af kriminelle handlinger, herunder, i Schweiz og Indien, aktiv hjælp til skatteunddragelse for rige kunder – i Schweiz drejer det sig om henved 120 milliarder –

og selvfølgelig igen pengehvidvaskning inden for flere kategorier.

Den tidligere kommunikationschef for den schweiziske bank UBS, Stephanie Gibaud, der nu samarbejder med den argentinske regering i undersøgelserne af UBS' illegale aktiviteter, udtrykte det for nylig således i et interview: »Vi må forstå, at vi her har at gøre med en kriminel industri; at det hele er en eneste, beskidt forretning, og at alle disse udspekulerede planer til skatteunddragelse gennem UBS og nu HSBC osv., som nu bliver undersøgt – at dette ikke blot er fejltagelser. Det er ikke en eller anden illegal operation, som bankerne på sidelinjen af i øvrigt legitime forretningspraksisser blev viklet ind i. Tværtimod er disse operationer den eneste grund til, at disse banker overhovedet eksisterer ... man må forstå, at dette er offshore-bankernes hovedbeskæftigelse; og forsøget fra formænd for bestyrelserne på at gøre små ansatte til syndebukke, når de bliver snuppet for illegale aktiviteter, er ganske enkelt afskyeligt.« Det er disse sværvægttere, der hører hjemme i fængsel.

Sagen mod HSBC er nu ved at sætte en international lavine i gang, som kunne gøre en ende på en hel række af medskyldige personers karriere. Den 8. februar bragte den amerikanske Tv-kanal CBS i sin udsendelse »60 Minutes« en udførlig dokumentation af afsløringer fra 'whistlebloweren' Hervé Faciani, en informationstekniker, der arbejdede i den schweiziske filial af HSBC, og som allerede i 2008 havde udleveret omfangsrige computer-bankbilag til de franske myndigheder, som disse igen havde meddelt de britiske og amerikanske myndigheder. Det drejede sig bl.a. om detaljerede notater om forvaltningen af store formuer, og som omhandlede, hvordan man skabte strukturen for pengehvidvaskning og skatteunddragelse. Alene i Schweiz blev 30.000 konti oprettet til dette formål.

Det britiske Finansministerium ignorerede beviserne for HSBC's forbrydelser; i stedet blev den daværende direktionschef for

HSBC i Storbritannien, Sir Stephen Green, gjort til Lord og endda handelsminister i regeringen Cameron.

I USA var det i 2012 Loretta Lynch, statsanklager for New Yorks Østdistrikt, der udskød retsforfølgelsen af HSBC, da disse blev anklaget for hvidvaskning af op til 80 % af pengene fra den mexicanske narkomafia. HSBC måtte efterfølgende betale en bøde på 1,9 mia. dollar, et beløb, som de, i betragtning af kæmpegevinsterne fra hvidvaskningen, kunne tage fra frimærkekassen.

Samme Loretta Lynch blev dernæst meget betegnende af Obamaregeringen nomineret til at være justitsminister Holders efterfølger; hendes nominering blev imidlertid lagt på is i Senatet pga. den nylige skandale, og hun må nu finde sig i at besvare ubehagelige spørgsmål fra Senatet.

I USA er der givet licens til disse skumle forehavender fra højeste sted, formuleret i det såkaldte »Holder-Brief«, hvor det udtrykkeligt bestemmes, at Too-Big-To-Fail-bankerne ikke må retsforfølges, fordi deres retsforfølgelse ville udløse et systemkollaps.

Konfronteret med kendsgerningerne om et gennemført kriminelt banksystem er det græske krav om en europæisk gældskonference mere end legitim. Schäuble, Dijsselbloem, Draghi, Lew og Co., der så ubønhørligt står fast på, at Grækenlands nye, demokratisk valgte regering skal overholde aftaler, der er indgået med tidligere, beviseligt korrute regeringer, og som udelukkende er til gavn for et banksystem, for hvem der kun findes en forbrydelse, nemlig den at blive snuppet, handler dybt umoralsk. Det kan godt være, at de formelt har loven på deres side, som takket være domstole og aftaler beskytter dette system med maksimal profitmaksimering til spekulanterne; men legitimiteten har de for længst mistet.

I græsk mytologi og i den græske tragedie spiller Nemesis en stor rolle, som hun for øvrigt også gør det i Friedrich

Schillers dramaer. Nemesis, gudinde for retfærdig vrede, står for den »frygtelige magt, der dømmende holder vagt i det skjulte«, som det hedder i Schillers digt *Ibykus' traner*. I tider, da Europa endnu holdt kristne værdier i hævd, fandtes der en bevidsthed om naturretten, efter hvilken lovene for skabelsesordningen har en højere betydning end den positive, menneskeskabte ret. Når Tsipras-regeringen forsøger at forsvare den græske befolknings almene vel, den græske befolkning, som Trojkaen, selv efter FN-menneskerettighedskommissæren Luminas opfattelse, har begået massive overtrædelser af menneskerettighederne imod, gennem overmåde hårde forholdsregler for nedskæringspolitikken, så er denne naturret på regeringens side.

Det er en historisk ironi, men Grækenland bliver Europas Nemesis. Vi bør i vores egen interesse gøre alt for at den nye græske regerings drøm om at ændre hele Europas politik går i opfyldelse.

*Nej, en grænse har tyranners magt,
Når de undertrykte intetsteds kan finde retfærdighed,
Når byrden bliver ubærlig – griber han ud
efter trøstigt mod i himlen,
Og henter ned sine evige rettigheder,
Der hænger umisteligt deroppe
Og ubrydelig som selve stjernerne –
Vender den gamle naturens urtilstand tilbage,
Hvor menneske står over for menneske –
Som sidste middel, når intet andet mere*

*vil hjælpe, gives han sværdet –
De højeste goder bør vi forsvare
mod vold – Vi står for vort land,
vi står for vore hustruer, vore børn!*